

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113010891
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1113010891.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obžalovanej W.. E. U. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T 62/2013 zo dňa 23.09.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júna 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava I **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T 62/2013 zo dňa 23.09.2015 bola obžalovaná E. U. postupom podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodená spod obžaloby pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 18. marca 2013 o 18.20 hod. v Bratislave na ulici XX. augusta v smere od Q. ulici viedla osobné motorové vozidlo značky N. H. , evidenčné číslo BA-XXXVL a križovatke ulíc XX. augusta -X. rad v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 8/2009 Zbierky zákonov o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nedala prednosť na priechode pre chodcov sprava idúcej chodkyňi poškodenej V. Y., ktorá následkom zrážky utrpela ľahké zranenia- pomliaždenie pravej nohy v oblasti členku s opuchom a odreniny kožného krytu vonkajšej plochy pravého členku s obvyklou dobou liečenia 5-6 týždňov, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie okresný prokurátor. V dôvodoch odvolania vyjadril nesúhlas s rozhodnutím okresného súdu a jeho odôvodnením. Vychádzajúc z ustanovenia § 158 Trestného zákona sa prečinu ublíženia na zdraví dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú podľa zákona.

Podľa § 4 odsek 1 písmeno f) zákona číslo 8/2009 Zbierky zákonov o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vodič je povinný dať prednosť chodcoví, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť.

Okresný súd podľa prokurátora dôsledne nevyhodnotil dôkaznú situáciu, keď z vykonaných dôkazov poukázal iba na časť znaleckého posudku. Okresný súd sa vôbec nevysporiadal aj s tými závermi znaleckého posudku, že vodička vozidla N. začala na chodkyňu reagovať z technického hľadiska neskoro, t.j. technika jazdy vodičky nebola z technického hľadiska správna ani podľa jednej z alternatív priebehu nehodového deja. Znalec síce skonštatoval, že chodkyňa vytvorila vodičke vozidla N. z technického hľadiska prekážku náhlu, avšak súd sa nezaoberal otázkou, či chodkyňa mala vytvoriť svojím správaním aj prekážku neočakávanú.

Poukázal pritom na výpoveď poškodenej V. Y., ktorá v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že na vozovku vkročila v momente, keď videla, že vozidlo prichádzajúce zľava zostalo stáť pred priechodom pre chodcov, čo vyhodnotila, že vodič tohto vozidla ju púšťa, preto vstúpila do cesty a po 3-4 metroch chôdze došlo k zrážke. Výpoveď poškodenej pritom priamo korešponduje s výpoveďou E. U. z 20.03.2013 v tom smere, že s vozidlom zostala stáť pred priechodom pre chodcov, na ktorom nikoho nevidela, preto sa s vozidlom pohla dopredu a následne zaregistrovala mierny náraz. Vykonané dokazovanie smeruje k tomu, že obvinená E. U. poškodenú chodkyňu vôbec nevidela a priamo ju ohrozila na priechode pre chodcov.

Z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bolo nepochybne preukázané, že obžalovaná porušením dopravných predpisov, keď nedala prednosť chodkyňi a ohrozila ju na priechode pre chodcov, spôsobila streť, následkom ktorého došlo k zraneniu poškodenej.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby krajský súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I spisová značka 1T/62/2013 z 23. septembra 2015 a podľa § 322 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného poriadku vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokuratúry zaslala prostredníctvom svojho obhajcu vyjadrenie obžalovaná. Konštatuje, že prokurátor v odvolaní poukazuje na jeden zo záverov znaleckého posudku, podľa ktorého technika jazdy obžalovanej bola nesprávna. Tento záver znaleckého posudku však nie je podstatný, pretože pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti je nevyhnutnou príčinná súvislosť medzi spôsobom jazdy obžalovanej a vznikom nehody. Závery znaleckého posudku však v oboch alternatívach nehodového deja konštatujú, že obžalovaná nehode zabrániť nemohla, absentuje teda zavinenie na strane obžalovanej. Pokiaľ znalec konštatuje, že obžalovaná začala na chodkyňu z technického hľadiska reagovať neskoro, keďže začala brzdiť až v momente kolízie, neznamená to bez ďalšieho, že bolo v možnostiach obžalovanej nehode zabrániť, chodkyňu vidieť a stihnúť zareagovať. Znalec totiž skonštatoval, že ani keby obžalovaná na chodkyňu zareagovala hneď po tom, ako táto vstúpila na priechod, t. j. v momente, kedy vznikla obžalovanej povinnosť dať chodkyňi prednosť, kolízii by zabrániť nedokázala.

Prokurátor podľa obžalovanej arbitrárne konštatuje, že táto nedala prednosť poškodenej ako chodkyňi prechádzajúcej cez priechod pre chodcov, neoznačuje však žiaden dôkaz, ktorý by mal takýto záver podporiť. Zo skutočnosti, že ku kolízii došlo na priechode, ešte bez ďalšieho nevyplýva, že poškodená vstúpila na priechod v čase, kedy by obžalovaná ešte mohla kolízii zabrániť. Naopak, závery znaleckého posudku sú opačné. Je potrebné zdôrazniť, že chodec má prednosť až na priechode, nie pred ním, pričom nesmie na priechod vstúpiť náhle pred vozidlo.

Aj samotný priebeh kolízie pritom nasvedčuje, že nie obžalovaná zrazila poškodenú, ale poškodená narazila do vozidla vedeného obžalovanou. Ku kontaktu tela poškodenej s vozidlom totiž došlo na jeho pravej bočnej strane, keď poškodená fakticky narazila do pravého predného blatníka vozidla v mieste kolesa a náraz ju odhodil smerom od vozidla, pričom tesne pred nárazom podsunula nohu pod pravé predné koleso vozidla. Ak by bolo pravdou, že chodkyňa videla vozidlo obžalovanej zastaviť pred priechodom, stihla by zastaviť ak by sa vozilo nečakane pohlo, keďže v čase nárazu nebola ešte pred vozidlom. Od predného okraja vozidla k osi predného kolesa je vzdialenosť cca 0,5 metra, pričom poškodená sotva prechádzala v tesnom kontakte s prednou časťou vozidla. Vozidlo vzhľadom na miestne okolnosti (tesná blízkosť neprehľadnej križovatky s povinnosťou dať prednosť v jazde) muselo v čase nehody ísť už veľmi pomaly. Je nepredstaviteľné, že by poškodená, ako uviedla vo svojej výpovedi, sledovala stojace vozidlo, toto by sa pohlo, prešlo by minimálne 0,5 metra, resp. polovicu dĺžky priechodu cca 1,5 metra, keďže podľa výpovede poškodenej vozidlo údajne zastalo pred priechodom, a poškodená by sledujúc pohýnajúce sa vozidlo kráčala do jeho dráhy a nezastavila by. Pravdepodobnejšou a dôkazne nevyvrátenou je verzia, že poškodená na priechod vbehla, v dôsledku dažďa nesledujúc cestnú premávku pred priechodom a narazila do boku vozidla, pričom možno bola v omyle, že na priechod môže vstúpiť kedykoľvek aj bez presvedčenia sa, či sa neblíži vozidlo.

Podľa obžalovanej prokurátor naznačuje, že poškodená nevytvorila obžalovanej prekážku neočakávanú, nevysvetľuje však, aký význam má táto skutočnosť a ako mala obžalovaná postupovať

správne. Znalec skonštatoval, že obžalovaná nehode zabrániť nemohla. Nemožno jej teda pričítať zavinenie nehody. Obžalovanej je vytýkané porušenie dôležitej povinnosti vodiča - povinnosti dať prednosť chodcovi nachádzajúcemu sa na priechode, nie porušenie povinnosti dať prednosť chodcovi, ktorý by mohol náhle na priechod vstúpiť, porušujúc povinnosť chodca. Prokurátor závery znalca v otázke priebehu nehodového deja nahrádza vlastnými závermi. Počas výsluchu znalca však otázky nekládol, znalca nekonfrontoval, voči posudku nenamietal, argumenty naznačené v odvolaní neprednášal. V kontradiktórnom procese by sa pritom prokurátor nemal obmedziť iba na poukazovanie, že súd sa niečím nezaoberal, ale mal by predložiť vlastný náhľad na vec s cieľom presvedčiť súd o jeho argumentoch. Prokurátor však ani v odvolaní svoj pohľad na vec nepredkladá.

Obžalovaná preto žiadala odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo dokazovanie doplnené výsluchom znalca z odboru cestnej dopravy, nakoľko tento nebol zákonným spôsobom vypočutý na hlavnom pojednávaní, ani nebol prečítaný ním podaný písomný znalecký posudok.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala v celom rozsahu na podanom odvolaní. I. prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na opätovné pojednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovanej zdôraznil, že je potrebné dodržiavať kontradiktórny proces v trestnom konaní a pripomenul, že zo strany prokuratúry nebol predložený žiaden dôkaz ani argument, ktorým by bolo možné vyvrátiť závery znaleckého posudku a teda oprávnené trvať na tom, že je potrebné vec zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa. Znalec jednoznačne vysvetlil svoje závery a presvedčivo odpovedal aj na doplňujúce otázky zo strany súdu. Nekorektné a nie v súlade so zákonom je podľa jeho názoru odvolávanie sa na vyjadrenia obžalovanej, ktoré sú obsiahnuté v podanom vysvetlení, je možné jednoznačne tvrdiť, že to čo je v podanom vysvetlení obsiahnuté, nie je možné použiť ako dôkaz a opierať sa o to v dôvodoch odvolania. Opätovne pripomenul, že prokurátor ničím neargumentuje, keď vyjadruje svoj nesúhlas s rozhodnutím o oslobodení. Na hlavnom pojednávaní pri výsluchu znalca, ktorý predložil znalecký posudok iniciatívy obhajoby, nemal prokurátor žiadne otázky ani žiadne argumenty proti nemu. Aj keď zastáva názor, že chodec je v meste pre vodiča vždy očakávateľný alebo mal by ho predvídať, nemožno spravodlivo od neho požadovať, aby reagoval na každého jedného chodca, napr. aj na chodca, ak je ešte len na chodníku. Je to tak najmä z dôvodu, že povinnosť vodiča reagovať na chodca je v zákone upravená tak, že je povinný reagovať v momente, keď je jednoznačné, že chodec vstúpil na priechod a pokračuje ďalej v chôdzi. Nedostatočne bol prokuratúrou a orgánmi činnými v trestnom konaní vyhodnotený aj ten fakt, že fakticky došlo k nárazu chodkyne do prednej bočnej časti vozidla a nie ku kolízii spredu, čiže k zrazeniu chodkyne prednou časťou vozidla obžalovanej. Odkazujúc na uvedené argumenty navrhol odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaná vyjadrila súhlas s argumentmi obhajcu a žiadala, aby bolo odvolanie zamietnuté.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len za predpokladu, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že odvolaniu okresného prokurátora nie je možné vyhovieť.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Preskúmaním veci na podklade odvolania prokurátora odvolací súd zistil, že okresný súd nevykonal zákonným spôsobom všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre jeho rozhodnutie, preto bolo potrebné uvažovať o doplnení dokazovania s cieľom napraviť pochybenie okresného súdu. Nakoľko išlo doplnenie dokazovania, ktoré nebolo spojené s neprimeranými ťažkosťami, odvolací súd vykonal dôkaz sám. Konkrétne išlo o výsluch znalca z odboru cestnej dopravy Ing. V. N., ktorý bol síce na hlavné pojednávanie okresného súdu predvolaný, avšak jeho výsluch nebol vykonaný spôsobom upraveným v § 268 ods. 2 Tr. poriadku, ani nedošlo k prečítaniu znaleckého posudku v súlade s citovaným ustanovením zákona.

Podľa § 268 ods. 2 Tr. poriadku pri výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní sa použijú ustanovenia § 258 ods. 2 a 3 a § 259 primerane. Namiesto výsluchu znalca možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jeho písomný znalecký posudok, ak znalec bol pred podaním znaleckého posudku poučený podľa § 144, nie sú pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku a prokurátor i obžalovaný s tým súhlasia, alebo ak sa znalec naň odvolá.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že na E. U. bola dňa 31.10.2013 podaná obžaloba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, ktorého sa mala dopustiť na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti odôvodnenia tohto uznesenia.

V prejednávanej trestnej veci bol dňa 08.11.2013 vydaný trestný rozkaz, proti ktorému podala obžalovaná odpor a preto bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie. Súd prvého stupňa vykonal výsluch obžalovanej E. U., poškodenej V. Y. a ako už bolo spomenuté, na hlavné pojednávanie bol predvolaný aj znalec z odboru cestnej dopravy R. V. N., avšak tento znalec nebol zákonným spôsobom vypočutý. Súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí vychádzal aj z prečítaných listinných dôkazov a to najmä lekárskeho správ, zápisnice z ohliadky miesta dopravnej nehody a zápisov dychovej skúšky. Prečítaný bol aj znalecký posudok z odboru zdravotníctva odvetvie chirurgia a traumatológia.

Z výsluchu obžalovanej E. U. je možné zistiť, že táto sa necíti byť vinná zo spôsobenia dopravnej nehody, ku ktorej došlo na ulici XX. augusta, smerom ku križovatke X. rad. Obžalovaná prechádzala ulicou nízkou rýchlosťou, mala zaradený druhý rýchlostný stupeň a rýchlosť vozidla odhadovala na 20 km/h. Bolo nepriaznivé počasie, dážď, fúkal vietor, bola zlá viditeľnosť. Keď sa blížila k priechodu pre chodcov, zistila, že sa v jeho priestore nenachádzajú žiadni chodci, neprichádzal nikto ani zľava ani sprava, preto pokračovala smerom ku hranici križovatky. V istom okamihu pocítila mierny náraz a následne výkrik z pravej prednej strany vozidla. Na tento podnet ihneď zastavila, vypla motor a vystúpila z vozidla. Asi pol metra vpravo od vozidla ležala schúlená v kľbku nejaká chodkyňa. Na jej otázku odpovedala, že ju bolí noha.

K oblečeniu poškodenej obžalovaná uviedla, že táto mala dlhý čierny kabát, rukavice, čižmy, ktoré boli takisto tmavej farby a nemala na sebe žiadny svetlý alebo reflexný prvok.

Na rozdiel od výpovede obžalovanej, poškodená V. Y. zhodne v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že keď sa blížila k priechodu pre chodcov, videla po jej ľavej strane v smere jej chôdze k priechodu pre chodcov, stáť nejaké vozidlo, o ktorom predpokladala, že jej dáva prednosť a preto vstúpila na priechod. Keď už bola takmer na úrovni pravej prednej časti uvedeného vozidla, toto sa pohlo smerom dopredu a predným kolesom jej prešlo po chodidle pravej nohy, ktorou vykročila. Vozidlo zastavilo a ona spadla na zem. Poškodená potvrdila, že v čase nehody mala oblečený dlhý čierny kabát. Zdôraznila, že sa zvyčajne pohybuje rezkou chôdzou, avšak pred priechodom úplne zastavila.

Pokiaľ ide o okolnosti dopravnej nehody, tieto sú podrobne popísané v zázname o dopravnej nehode, ktorý bol spísaný dňa 18.03.2013 a následne bola opakovane vykonaná aj obhliadka miesta dopravnej nehody. Z fotodokumentácie je potrebné poukázať na fotografie umiestnenia priechodu pre chodcov, fotografiu časti vozidla obžalovanej, ktorou došlo k stretu s telom poškodenej, ako aj fotografie celkovej situácie v mieste vzniku dopravnej nehody.

V rámci prípravného konania nebolo z iniciatívy orgánov činných v trestnom konaní vykonané znalecké dokazovanie zamerané na analýzu vzniku dopravnej nehody, ustálenie jej priebehu a príčin. Znalecký posudok bol predložený v priebehu konania na súde prvého stupňa obžalovanou. Vychádzajúc zo záverov písomne podaného znaleckého posudku, znalec vypracoval dve rôzne alternatívy priebehu

nehodového deja, jedna podľa údajov poškodenej V. Y., ktorá trvala na tom, že vozidlo pred priechodom pre chodcov stálo a druhá podľa údajov obžalovanej, ktorá popisuje pomalý pohyb svojho vozidla tesne pred vstupom na priechod pre chodcov.

Pri prvej alternatíve vychádzal znalec z nulovej počiatkovej rýchlosti vozidla obžalovanej. Rýchlosť pohybu chodkyne určil v rozmedzí od 6,5 do 7,1 km/h a súčasne konštatoval, že vozidlo obžalovanej sa z miesta zastavenia pred priechodom pre chodcov rozbiehalo priemerným zrýchlením 1,0 m/s². Rýchlosť vozidla tesne pred stretom s chodkyňou bola v rozpätí od 7,6 do 8,4 km/h.

Pri druhej alternatíve vychádzal znalec z počiatkovej rýchlosti jazdy vozidla v rozpätí od 10,5 do 11,6 km/h a aj pri tejto alternatíve počítal s rovnakou rýchlosťou pohybu chodkyne, teda v rozpätí 6,5 až 7,1 km/h.

V prípade prvej alternatívy znalec konštatoval, že obžalovaná začala na chodkyňu reagovať z technického hľadiska neskoro a technika jazdy vodičky bola nesprávna, pričom nesprávnym prvkom bola práve jej neskorá reakcia. Rovnako bolo ako nesprávne vyhodnotené správanie chodkyne pred vstupom do vozovky nakoľko prechádzala po vyznačenom priechode pre chodcov v čase, keď to celková dopravná situácia v mieste nehody neumožňovala.

Čo sa týka druhej alternatívy, aj v tomto prípade obžalovaná začala na chodkyňu reagovať z technického hľadiska neskoro. Správanie chodkyne bolo z identických dôvodov aj pri tejto alternatíve vyhodnotené ako nesprávne.

V rámci výsluchu znalca na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa tento bližšie zaoberal analýzou priebehu nehodového deja a následne príčinami vzniku dopravnej nehody. Dospel na podklade získaných údajov k záveru, že vodička nemohla nehode zabrániť ani za predpokladu, keby jej technika jazdy bola z technického hľadiska správna. Na druhej strane, chodkyňa mohla zabrániť dopravnej nehode za predpokladu, keby jej chovanie sa pred vstupom resp. po vstupe do vozovky bolo z technického hľadiska správne. Práve na základe týchto zistených skutočností bolo v znaleckom posudku konštatované, že príčinou dopravnej nehody je jednoznačne nesprávne správanie sa chodkyne pri vstupe resp. po vstupe do vozovky. Za predpokladu, ak by pri analýze možnosti zabránenia stretu vozidla s chodkyňou došiel znalec k záveru, že pri správnej technike jazdy by mohla vodička nehode zabrániť, potom by konštatoval, že príčinou dopravnej nehody bola jednak nesprávna technika jazdy vodičky v súčinnosti s nepravým správaním sa chodkyne. V tomto konkrétnom prípade však o takýto priebeh nešlo.

Znalec ďalej na doplnenie uviedol, že pri stanovení spôsobu pohybu chodkyne vychádzal z toho, že sa poškodená pohybovala rýchlou chôdzou. Nedostatkom, ktorý nebolo možné v priebehu znaleckého skúmania odstrániť bolo to, že miesto dopravnej nehody bolo veľmi zle zadokumentované, pretože nebola zadokumentovaná konečná poloha vozidla ani konečná poloha chodkyne. Z výpovedí účastníčok dopravnej nehody bolo možné z technicky prijateľnou mierou tolerancie miesto stretu odhadnúť. Spätnou analýzou, na základe takto zvolených resp. určených predpokladov bolo možné ustáliť, že vozidlo sa z miesta státiť pred priechodom pre chodcov pohlo ešte v okamihu keď sa chodkyňa nachádzala na chodníku, t.j. vodičke vozidla nevznikla žiadna povinnosť, aby na chodkyňu reagovala v tomto okamihu.

Pri ustálení záveru o nesprávnom správaní sa chodkyne pri prvej alternatíve vzniku dopravnej nehody (vozidlo obžalovanej pred priechodom stálo) vychádzal znalec z toho, že vo výpovedi poškodenej nie je nikde uvedené, že by pred priechodom pre chodcov zastavila. Naopak, za predpokladu, že chodkyňa sa pohybovala aj po chodníku rýchlosťou rýchlej chôdze, tak potom spätnou analýzou nehodového deja, v okamihu začiatku pohybu vozidla sa chodkyňa nachádzala vo vzdialenosti cca 2,7 metra od pravého okraja vozovky to znamená, že sa ešte nachádzala na chodníku. V tomto momente v žiadnom prípade nie je možné od vodiča vozidla z technického hľadiska vyžadovať začiatok reakcie na chodca. Za predpokladu, ak by chodkyňa na okraji vozovky stála a vozidlo by pred priechodom stálo, potom by bolo potrebné z technického hľadiska prehodnotiť techniku jazdy vodičky, hlavne v možnostiach zabránenia stretu vozidla s chodkyňou. Túto alternatívu však znalec nespracoval z dôvodu, že takáto alternatíva nevyplyvala z popísaného priebehu nehodového deja chodkyňou.

Opierajúc sa o takto ustálenú dôkaznú situáciu, je na mieste konštatovať, že v danom prípade bolo spoľahlivo preukázané, že ku stretu vozidla obžalovanej s telom poškodenej v priestore priechodu pre chodcov naozaj došlo. Vyplyva to z výpovedí účastníčok dopravnej nehody, ako aj so záverov znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy. Následky kolízie v podobe zranenia poškodenej sú

preukázané závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, z ktorého vyplýva, že poškodená V. Y. utrpela pri dopravnej nehode ľahké zranenia pravej dolnej končatiny v oblasti členku s dobou liečenia v priemere päť - šesť týždňov. Následne bolo potrebné skúmať, či ku vzniku vyššie uvedeného následku došlo zavineným porušením dôležitej povinnosti obžalovanej ako vodičky, ktorá jej vyplýva zo zákona. Vychádzajúc z podanej obžaloby, obžalovanej je kladené za vinu porušenie povinnosti dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, ktorá je upravená v § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Z vymedzenia tejto povinnosti je zrejmé, že vodičovi vzniká v momente, keď je celkom jasne rozpoznateľné, že chodec vstúpil do vozovky v mieste priechodu pre chodcov a mieni v chôdzi ďalej pokračovať. Znalec z odboru cestnej dopravy však v tomto prípade jednoznačne uviedol, že vodička nemohla nehode zabrániť ani za predpokladu, keby jej technika jazdy bola z technického hľadiska správna a to zhodne v prípade oboch alternatív. Za predpokladu, ak by pri analýze možnosti zabránenia stretu vozidla s chodkyňou došiel znalec k záveru, že pri správnej technike jazdy by mohla vodička nehode zabrániť, potom by konštatoval, že príčinou dopravnej nehody bola jednak nesprávna technika jazdy vodičky v súčinnosti s nepravým správaním sa chodkyne. V tomto konkrétnom prípade však o takýto priebeh nešlo.

Znamená to, že pre prijatie záveru o tom, či obžalovaná naplnila svojim konaním znaky žalovaného prečinu, nepostačuje iba konštatovanie o nesprávnej technike jazdy a jej oneskorenej reakcii, ale súčasne je potrebné skúmať, či by za predpokladu dodržania tejto povinnosti, bolo možné zamedziť vzniku stretu s chodkyňou, ktorej správanie pred vstupom na priechod pre chodcov bolo jednoznačne v rozpore s právnymi predpismi.

Aby bolo v tomto prípade možné zabrániť vzniku dopravnej nehody, bolo nutné vyžadovať od obžalovanej ako vodičky, reakciu na chodkyňu ešte v okamihu, keď sa nachádzala na chodníku, približne vo vzdialenosti cca 2,7 metra od praveho okraja vozovky. Takto stanovenú povinnosť pre vodiča vozidla nie je možné vyvodiť zo zákona a preto nie je daný zákonný podklad pre uznanie viny obžalovanej.

Záverom je nutné vyjadriť súhlas s obhajobnými tvrdeniami, ktoré sú obsiahnuté vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora, ako aj v záverečnom návrhu obhajcu a súhlasiť tiež s tým, že je neprípustné odvolávať sa na obsah vyjadrenia obžalovanej, ktoré je obsiahnuté v zápisnici o podaní vysvetlenia, pretože v tomto prípade nejde vôbec o dôkaz získaný v súlade s Trestným poriadkom. Naopak krajský súd musí na druhej strane konštatovať zjavnú neopodstatnenosť odvolacích námietok prokurátora, ktorý v tomto prípade neunesol dôkazné bremeno, pretože nepredložil súdu dôkazy, ktoré by mohli viesť k prijatiu záveru o vine obžalovanej.

Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom okresného súdu v tom, že nebolo zákonným spôsobom dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná, je trestným činom a boli tak splnené podmienky pre postup podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je plne v súlade so zásadou prezumpcie neviny upravenou v § 2 ods. 4 Tr. poriadku a táto zásada vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázané vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaná aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinu dokazovať.

Na základe vyššie uvedeného preto krajský súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.